

P R A E F A T I O.

multum in Philosophia uersatum fuisse, plurimosq; libros multorum Philo-
sophorum omnium sectarum euoluisse, & legisse: in eo enim Platonicorum,
Pythagoreorum, Peripateticorum, Stoicorum, Scepticorum, Epicureorum,
& aliarum ferè omnium sectarum sententiae & opiniones iam dudum ab iis
dem disputatae, referuntur. Verum hoc nostro saeculo paucissimos, qui se
Platonice Philosophiae dedant, & animum ad eam adiiciant iuvenes, repe-
ries, quod dolendum, quum nulla fermè sit Philosophia, quæ propius acce-
dat ad diuinos Mosis libros, quam hæc, quorum nec ipse Plato ignarus fuit,
quem in Ægyptum profectum ibidem eos euoluisse ferunt. Numenius enim
Pythagoricus, quem Origines non solum Pythagoricis, uerùm etiam penè
omnibus anteponit Philosophis, quum & Mosaicos & Platonicos legisset
libros, aiebat se in Platone & Mosen agnouisse, nihilq; aliud esse Platonem,
quam Mosen Attica lingua loquenter. In eius enim libris propè eadem ac
Mosis materia, ueluti unum rerū omnium principium esse Deum, mundum
à Deo suæ bonitatis gratia procreatum: Deumq; in principio cœlum & ter-
ram cum omni ornatu suo creauisse, & hæc omnia ad finem suæ uoluntatis
permansura. Deum fecisse hominem sibi similem, terrenorum Dominum,
sui uero cultorem. Ex terra homines esse creatos, atq; sub spirituum diuinos-
rum custodia positos, legem à solo Dei quodam nütio accepisse, ac demum
post mundi cursum (Deo iubente) resurrecturos. In sola Dei fruitione no-
stram beatitudinem positam. Verbo Dei mundum esse dispositum, Deumq;
omnium rerum esse mensuram, deniq; omnibus prædici, siue descenderint
in infernum, siue ascenderint in cœlum, diuinum iudicem ubique reperi-
ri. Deum rerum omnium ducem, causamq; Patrem & Filium esse, atque in eius
amore summum bonū constitui, ipsius gratia omnia, eumq; causam esse bo-
norum omnium, dēinde beatos hoc ordine distingui spiritus, ut alij poten-
tiam Dei, uelut efficientem causam, alij sapientiam, seu exemplar, alij bonitas-
tem tanquam finem omnium referant, & alia huius generis, quæ certe omni-
nō consona sunt Mosaicæ doctrinæ. Hæc ergo sunt, Reuerendissime ac Illu-
strissime Princeps, prioris huius Tomi uolumina, in quibus profecto (quan-
tum scire possum) nihil est penitus quod lectoribus displicere possit: omnia
enim & cum sacra Scriptura consentiunt, nec quicquam ab ea dissoni habet.
Hos autem tanti Philosophi libros tuæ dignitati amplissimæ cùm ob multis
& eximias illas tuas uirtutes (Reuerendissime Antistes) inscribimus, tum
etiam propter eruditio nem tuam excellentem, linguarum Iuris utriusque, Sa-
crarumq; scripturarum scientiam singularem, quæ ualde in te commendan-
da est, nec non ob summam illam tuam humanitatem, benevolentiamq; erga
omnes, maxime autem eos, qui eruditione, doctrina, morum probitate cœte-
ris præstant, quos ad te ultro inuitas, uenientes humaniter excipis, liberaliter
tractas, honorifice à te dimittis, ad te frequentius redire cupis, & si quos ani-
maduertas ad uirtutem, & recta studia currentes, semper in oculis habes, eo-
rundemq; studia pro uirili fous, ornas, & tueris. Hæc ergo tam laudabilia
in te, non solum ex relatione unius, uerùm plurimorum nobilissimorum ui-
rorum, Silesiorum, Polonorum, & aliorum habeo, qui orationes in Comis-